

Flertal her i Thinget, hvis Repræsentanter udgjøre Flertallet i det Udvalg, som her er nedsat, kan jeg faa meget mere udtale mig frit med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at Udvalget efter sin hele Stilling ikke kunde gaa anderledes frem end flet er. Jeg finder, at dette ligefrem er dets Pligt for at sætte Thinget i Stand til at udøve en af de vigtigste Rettigheder, som det har i Henhold til Grundloven. Jeg vil tillade mig at oplæse Begyndelsen af dennes § 14: „Ministrene kunne af Kongen eller Folkethinget tiltales for deres Embedsførselse“. Jeg vil nu tillade mig at spørge: Hvorledes skulde det være muligt, at denne Rettighed kunde udøves, dersom en Minister, naar der blev rettet Spørgsmaal til ham om Dplysninger angaaende hans Frenskærd i vigtige Anliggender, som maaske kunde sætte Statens No paa Spil, skulde være berettiget til at sige, at Rigsdagen ikke var rette Vedkommende; thi jeg kan ikke antage, at Grundlovens Mening har været den, at det nok var f. Ex. et enkelt Medlem tilladt at bringe enhver Sag, der vedrører det Offentlige, under Omtale og øfle Forklaring derom, hvilket findes omtalt i en anden Paragraf, men at Grundlovens Mening paa den anden Side har været den, at den nævnte Bestemmelse ikke alene skulde staa ørkesløs, men at Ministerens Ret til at lade være at svare endogfaa skulde kunne udstrækkes til at angaa Spørgsmaal, der fremkaldtes af et Udvalg, som var nedsat af Thinget til Bedømmelse af en vis Sag, som Thinget fatte stor Pris paa at faae tilbørlig oplyst, dette kan jeg ikke antage. Den ærede Minister sagde iforgaars, at man gjerne kunde spørge ham, og at han var villig til at svare, forsaavidt han ansaa det for rigtig; men selv om Thinget lagde sin Bægt til Udvalgets, vilde han have sig forbeholdt at tie med det, som han ansaa det for urigtigt at fremkomme med. Naar denne Indvending angaar en Sag, hvori Rigsdagen og Ministeriet have en tredie Faktor, saa kan jeg indrømme, at der kan være Noget deri. Dersom der f. Ex. er svævende Underhandlinger med Udlandet om Rigets Stilling, saa finder jeg, at det til en given Tid kan være rigtig, at et saadant Svar kommer fra Ministeriets Side; men naar Sagen angaar et rent indre Anliggende, da kan jeg ikke erkjende, at en saadan Regtelse fra Ministeriets Side er berettiget. Det er altsaa en Selvfølge af denne min Betragtning, at jeg maa give Udvalgets Flertal det ønskede Medhold ved at stemme for den sidste Del af den foreliggende Dagsorden. Jeg vil nu tilføie, at den uklare Stilling, der findes mellem Folkethinget som Anklagemagt og Ministeriet, navnlig naar en eller anden saadan Handling foreligger, hvorom Thinget vil have de fornødne Dplysninger meddelte, for en stor Del beror derpaa, at alle vore konstitutionelle Ministerier uden Undtagelse endnu ikke have kunnet finde Tid til at udarbejde en Lov

angaaende Ministeransvarligheden, uagtet det ligefrem er et Tilfagn i Grundloven, at en saadan Lov skal gives; men det forstaar sig, det er meget nemmere at styre, naar Forholdet i faa Henseende er uklart, end naar det staar ganske skarpt betegnet, hvilke Rettigheder og Pligter Thinget og Ministeriet have lige overfor hinanden. For Øvrigt skal jeg henlede Opmærksomheden paa, hvorledes den samme Sag kan stille sig forskjellig for den samme Mand efter de forskjellige Standpunkter, hvorpaa han staar. Dengang det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgfreds eller Viborg Amts 5te Valgfreds — jeg erindrer ikke rigtig, hvilken Valgfreds det var — det vil sige den nuværende Justitsminister sad her ligesom vi Andre som Medlem af Thinget, faae vi i den 16de Samling, hvilken stærk Følelse han havde af at optræde og kræve til Regnskab den daværende Justitsminister Seltens. Jeg har i Dag med stor Tilfredsstillelse læst Rigsdagstidenden for den Tid og den værdifulde Udtalelse af det ærede Medlem, som jeg nævnte, den nuværende Justitsminister, og deraf set, hvorledes han gif Ministeren paa Klingen og fordrede Dplysning endogfaa om hans private Foretagender i en Sag, som blev skruet op til at styrte denne Mand, hvilket jo ogsaa lykkedes det Parti . . .

Formanden: Det turde maaske være en lidt fjern Parallel, og jeg maa derfor bede det ærede Medlem, for ikke at lede den senere Forhandling paa Vildspor, om at forlade dette Emne.

Winther: Turde jeg maaske blot til Begrundelse henvise til Folkethingstidenden for Rigsdagens 16de Samling Sp. 3263—64; der findes det, jeg har udtalt, fuldt bekræftet. Nu derimod synes den ærede Minister, at man gaar for vidt, naar man spørger angaaende de Forhold, hvorom der her er stillet Spørgsmaal fra Udvalgets Side. — Hvad den første Del af Dagsordenen angaar, da forekommer det mig efter de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Justitsministers Side, at det var ønskeligt, om En af dem, der have taget Del i at stille dette Forflag til en Dagsorden, vilde foranledige en anden Uffattelse deraf; men jeg haaber ogsaa, at det vil ske, idet det jo efter de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Minister, har viist sig, at der er Noget deri, som man ikke kan stemme for. Med disse faa Ord skal jeg motivere min Uffstemning, hvorved jeg giver det ærede Udvalgs Flertal en Godkjendelse af dets Optraeden i denne Sag.

Formanden: Det er nu meddelt mig af den ærede Ordfører, at han efter det Paaserede tager sin Paaftand om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen tilbage og fremsætter en ny. Inden jeg meddeler det ærede Thing den nye Paaftand, skal jeg spørge, om Noget oplager den